

POVEȘTI CORECTE POLITIC
DE ADORMIT COPILII

James Finn Garner (n. 1939, Detroit), unul dintre umoriștii percutanți ai literaturii americane, este absolvent al Universității din Michigan. După terminarea studiilor se mută la Chicago, unde diploma nu-i e de mare folos la început. Lucrează ca zugrav, brutar, funcționar într-un depozit și abia într-un târziu prinde un post de editor la o publicație cu profil imobiliar. Totodată, studiază diverse tehnici de improvizație folosite de actori, pe care le exercită în mai multe cluburi de noapte din Chicago. Marile lui succese literare se leagă de trei cărțile pline de o ironie mușcătoare la adresa corectitudinii politice: *Politically Correct Bedtime Stories*, *Once Upon A More Enlightened Time* și *Politically Correct Holiday Stories*, reunite în volumul pe care Humanitas îl lansează acum în colecția „Răsul lumii”. Prima parte a trilogiei a avut vânzări de peste 2,5 milioane de exemplare și a petrecut 64 de săptămâni pe lista de bestseller-uri a *New York Times*. James Finn Garner devine editor la *Chicago Magazine*, pentru care semnează lunar rubrica „The Garner Report”. El publică de asemenea în *Playboy*, *New York Times*, *Wall Street Journal*, *TV Guide*, *The Chicago Tribune Magazine*, *Utne Reader* etc. Ultima carte a lui Garner se numește *Apocalypse Wow!: A Memoir for the End of Time*. Cât despre vorba sa de duh preferată, aceasta vine din vremea mașinilor de scris. Ea îi aparține lui George Santayana și sună astfel: „Cel mai bun prieten al scriitorului este coșul de hârtii”.

JAMES FINN GARNER

POVEȘTI CORECTE POLITIC
DE ADORMIT COPIII

Traducere din engleză de
FELICIA MARDALE

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Teatrului Absurd, inclusiv lui Pepe, Armando, Egon, Ted, Matteo, Nick și Julietei; lui James Ghelkins Jr. și lui Willie, Smitty și Jocko de la „Teamsters Children’s Puppet Theater“; și altora pe care spațiul nu-mi permite să-i pomenesc. Lui Carol, pentru ajutor și încurajări, și lui Lies, pentru totul.

Lui Anne Conrad-Antoville, violoncelist principal al Orchestrei Simfonice Evrika din California, care a ales compasiunea în detrimentul culturii, preferând să demisioneze decât să interpreteze *Petrică și lupul*, o piesă pentru orchestră care îi învață pe preadulții noștri să se teamă de și să-i disprețuiască pe lupi, dar și pe alți prădători sălbatici.

De asemenea, și chiar mai important, lui Lies și lui Nyuji.

Entităților umane de la Universitatea din Moorhead, care au interzis oficial vâscul ca podoabă de Crăciun, fiindcă, potrivit directorului Roland Dille, „are tendința de a consfinți intimitatea spontană“.

De asemenea, lui Lies și Liam, strălucitoarele mele stele de Crăciun.

scufița roșie

a fost odată ca niciodată o tânără persoană pe nume Scufița Roșie, care trăia cu mama ei la liziera unei păduri vaste. Într-o bună zi, mama ei o rugă să ducă un coș încărcat cu fructe proaspete, și niște apă minerală la domiciliul bunicii ei, nu pentru că asta ar fi fost treabă de femeie — nu, Doamne ferește —, ci fiindcă făcea astfel un gest generos, care stimula dezvoltarea sentimentului de apartenență la comunitate. În plus, bunica ei *nu* era bolnavă, ci mai degrabă într-o stare perfectă de sănătate fizică și mentală, fiind absolut capabilă să aibă grijă de propria persoană, ca orice adult ajuns la maturitate.

Deci, Scufița Roșie își luă coșul și porni la drum prin pădure. Mulți oameni considerau pădurea ca pe un loc plin de pericole și amenințări, de aceea nu puneau niciodată piciorul acolo. În ciuda acestui fapt, Scufița Roșie avea suficientă încredere de sine și în sexualitatea ei crescândă, încât să nu se lase intimidată de asemenea clișee freudiene.

Pe drumul spre casa Bunicii, Scufița Roșie fu acostată de un lup care o întrebă ce duce în coș. Ea îi răspunse:

— Câteva snack-uri sănătoase pentru bunicuța mea, care, cu siguranță, este absolut capabilă să-și poarte singură de grijă ca orice adult ajuns la maturitate.

Și lupul îi răspunse:

— Știi, draga mea, pădurea nu-i un loc sigur pentru fetițe care se plimbă singure.

Scufița Roșie îi răspunse:

james finn garner

— Consider remarca ta sexistă extrem de jignitoare, însă prefer s-o ignor, gândindu-mă la statutul bine cunoscut de proscris al societății pe care-l ai, din cauza căruia stresul te-a obligat să elaborezi această viziune personală despre lume și viață, care este cu totul valabilă. Iar acum, te rog să mă scuzi, fiindcă trebuie să-mi văd de drum.

Scufița Roșie merse mai departe și nu se abătu de la drumul principal. Însă, cum statutul de proscris al societății îl ajutase pe lup să se debaraseze de clișeele înrobitoare, tributare modului de gândire tipic occidental, liniar, lupul cunoștea o scurtătură pe care putea ajunge mai rapid la casa Bunicuței. Dădu buzna în casă și o mănă pe Bunicuța, acțiune al cărei curs era perfect firesc și valabil pentru un carnivor ca el. După care, total dezinhibat, eliberat de prejudecățile tradiționaliste, rigide în legătură cu conceptul de masculin și conceptul de feminin, își puse cămășuța de noapte a Bunicuței și se urcă în pat.

De cum intră pe ușă, Scufița Roșie spuse:

— Bunicuțo, ți-am adus niște snack-uri fără sodiu și fără grăsime, ca expresie a respectului față de rolul tău de matriarh înțelept și preocupat de binele celorlalți.

Din pat, lupul rosti cu blândețe:

— Apropie-te, copila mea, ca să te pot vedea mai bine.

Scufița Roșie spuse:

— A, am uitat că ești dezavantajată optic cu desăvârșire. Bunicuțo, dar ce ochi mari ai!

— Fiindcă au văzut multe și au iertat multe, draga mea.

— Bunicuțo, dar ce nas mare ai — sigur, totul e relativ și, firește, este atrăgător, în felul lui!

— Fiindcă a mirosit multe și a iertat multe, draga mea.

— Bunicuțo, dar ce dinți mari ai!

— Sunt mulțumit cu mine, de ceea *ce* sunt și *cine* sunt, îi răspunse lupul și sări din pat.

Și o înșfăcă pe Scufița Roșie în gheare, hotărât să o devo-reze. Scufița Roșie tipă, nu pentru că ar fi fost înfricoșată

povești corecte politic de adormit copiii

de predispoziția aparentă a lupului spre travesti, ci din cauză că îi invadase intenționat spațiul personal.

Țipetele ei fură auzite de o persoană care trecea prin zonă, de profesie tăietor de lemne (sau tehnician de combustibil lemnos, după cum prefera să i se spună). Când se năpusti în căsuță, acesta remarcă imediat comportamentul inadecvat și încercă să intervină. Însă, pe când ridică securea, pregătit să lovească, atât Scufița Roșie, cât și lupul se opriră.

— Și ce zici că ai de gând să faci? îl luă la întrebări Scufița Roșie.

Tehnicianul de combustibil lemnos clipi nedumerit și se strădui să furnizeze o explicație, însă nu-i trecu prin minte nici un cuvânt.

— Auzi, să dai buzna aici ca un om din Neanderthal, agitându-ți arma și lăsând-o să te exprime! exclamă Scufița. Obsedatul! Specimenule! Cum îndrăznești să presupui că o femeie nu e în stare să-și regleze singură conturile cu lupul, fără a fi nevoie de intervenția unui bărbat?!

La auzul discursului pasionat al Scufiței Roșii, Bunicuța sări afară prin gura lupului, înșfăcă securea din mâinile tehnicianului de combustibil lemnos și îi reteză scurt capul. După această grea încercare, Scufița Roșie, Bunicuța și lupul se simțiră uniți de un anume sentiment al cauzei comune. Hotărâră să înființeze un cămin alternativ bazat pe respectul reciproc și pe cooperare, și trăiră împreună fericiți în pădure până la adânci bătrâneți.

hainele noi ale împăratului

Odinioară, într-un ținut foarte îndepărtat, trăia un croitor voiajor care s-a trezit brusc într-o țară necunoscută. Acum, croitorii care călătoresc prin lume constituie de regulă un grup aparte, fiind atenți să nu încalce normele de conduită și de decență locale, însă croitorul în speță era excesiv de gregar și necioplit. Curând ajunse la un han de prin partea locului, unde făcu exces de alcool, invadează spațiul personal al angajatelor de gen feminin și istorisi povestiri necuviincioase despre tinichigii, vidanjori și alte categorii profesionale.

Hangiul depuse imediat plângere la poliție, iar polițiștii îl săltară pe croitor și-l duseră dinaintea împăratului. După cum vă puteți închipui, convingerea pe care o nutrea de-o viață în legitimitatea absolută a monarhiei și în superioritatea inerentă a bărbatului îl transformase pe împărat într-un tiran infatuat și dezavantajat la capitolul înțelepciune. Croitorul nostru remarcă imediat aceste trăsături de personalitate și decise să le folosească în beneficiu personal.

Împăratul îl întrebă:

— Ai vreo ultimă dorință înainte de a te alunga definitiv de pe proprietatea mea?

Și croitorul îi răspunse:

— Doar ca Maiestatea Voastră să-mi facă cinstea de a-mi permite să-i croiesc o garderobă regală nouă. Fiindcă am adus cu mine o țesătură specială care este atât de rară și de fină, încât nu poate fi văzută decât de anumite persoane —

exact acel gen de persoane care ați dori să vă populeze împărăția —, adică persoane corecte din punct de vedere politic, juste din punct de vedere moral, agere din punct de vedere intelectual, tolerante din punct de vedere cultural și care nu fumează, nu beau, nu râd la bancuri sexiste, nu se uită prea mult la televizor, nu ascultă muzică country și nici nu fac grătar.

După ce stătu o clipă pe gânduri, împăratul acceptă cererea croitorului. Era flatat de ideea fascistă, hormonal-masculină, că împărăția sa, cu tot cu locuitorii ei, exista numai pentru a-l face pe el să arate bine. Era ca și când ar fi câștigat o soție-model, dar sentimentul trebuia multiplicat de 100 000 de ori.

Firește, un asemenea material rarefiat nu exista. Experiența anilor petrecuți în afara granițelor societății normale îl obligase pe croitor să-și elaboreze un cod moral propriu, determinându-l să-l ducă cu preșul și să-l pună într-o postură jenantă pe împărat, în numele muncitorilor liber-profesioniști de pretutindeni. Și astfel, în timp ce trudea cu conștiinciozitate, reuși să-l convingă pe împărat că taie și coase bucățile de material care, din cel mai strict punct de vedere obiectiv al realității, nu existau.

Când croitorul îl anunță că a terminat, împăratul se uită în oglindă la noile sale articole vestimentare. Și, pe când stătea acolo, la fel de gol precum fusese în ziua în care venise pe lume, oricine putea lesne vedea că perioada de exploatare a clasei țărănești își pusese amprenta asupra corpului său, transformându-l într-o masă dizgrațioasă de carne albă și flască. Firește, și împăratul văzu același lucru, dar pretinse că vede niște straie minunate și politic corecte. Și, fiindcă voia să se laude cu aceste noi și splendide haine nemaivăzute, el porunci să se organizeze o paradă în ziua următoare.

A doua zi de dimineață, toți supușii lui se aliniară de-a lungul străzilor pentru a asista la marea paradă. Peste tot circulau zvonuri despre noile haine ale împăratului pe care

james finn garner

le puteau vedea numai persoanele avizate, cu un stil de viață sănătos, și, prin urmare, toți și fiecare era hotărât să fie și mai pe linie decât vecinul lui.

Parada începu în aclamații și ovații. Pe măsură ce împăratul își purta pe străzi carcasa lui patriarhală, buhăită și palidă, toată lumea scotea exclamații de ah! și oh! ca la vederea noilor sale haine minunate. Toată lumea, cu excepția unui băiețel care strigă în gura mare:

— Împăratul e gol!

Parada se opri. Împăratul se opri. Peste mulțime se lăasă o tăcere grea, până când un țăran ager la minte spuse cu glas tare:

— Nu, nu-i adevărat. Împăratul a adoptat, pur și simplu, un stil de viață în care hainele sunt opționale!

Din toate piepturile se înălțară ovații puternice, oamenii își aruncară cât colo hainele de pe ei și începură cu toții să danseze în soare, așa cum fuseseră făcuți de la Natură. Iar din ziua aceea, țara deveni optativ-îmbrăcată, iar croitorul nostru, privat de mijloacele firești de subzistență, își strânse acul și ața și, de atunci, nimeni nu mai auzi vreodată de el.

Cuprins

Scufița Roșie	7
Hainele noi ale împăratului	10
Cei trei porceluși	13
Rumpelstilskin	16
Cei trei țapi Gruff codependenți	20
Sălățica	24
Cenușăreasa	30
Bucle aurii	35
Albă-ca-zăpada	39
Puiu' Mic	50
Prințul broscoi	55
Jack și vrejul de fasole	58
Cântărețul din Hamelin	62
Hansel și Gretel	67
Greierele și furnicul	76
Prințesa și bobul de mazăre	80
Micuța entitate sireniană	86
Țestosul și iepurele	95
Motanul Încălțat	103
Persoana adormită de o frumusețe peste medie	112
Șoricelul urban și șoricelul periferic	120
În ajun de solstițiu	125
Frosty, creatura de zăpadă	133
Spărgătorul de nuci	140
Rudolf, renul hiperdezvoltat nazal	147
Colind de Crăciun	154